

Sag anlagt den 24. august 2006 — Kretschmer mod Parlamentet

(Sag T-229/06)

(2006/C 294/105)

*Processprog: fransk***Parter***Sagsøger:* Elfriede Kretschmer (Overijse, Belgien) (ved avocat G. Vandersanden)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Beslutning meddelt sagsøgeren den 14. juni 2006 om ikke at yde hende fuldstændig betaling af dagpenge fra den 16. oktober 2003, og hvorved Overijse (Belgien) blev fastsat som indkaldelsessted, annulleres.
- Parlamentet tilpligtes følgelig at betale følgende beløb:
 - (i) i form af dagpenge:
 - 50 EUR pr. dag for perioden fra den 16. oktober 2003 til den 30. april 2004 i henhold til artikel 12, stk. 1, i reglerne for udlån af nationale eksperter til Europa-Parlamentet af 2. juni 2003
 - 84 EUR pr. dag for perioden fra den 1. maj 2004 til den 31. marts 2005 i henhold til artikel 12, stk. 1, i reglerne for udlån af nationale eksperter til Europa-Parlamentet af 3. maj 2004
 - 84,35 EUR pr. dag fra den 1. maj 2005 i henhold til artikel 15, stk. 2, i reglerne for udlån af nationale eksperter til Europa-Parlamentet af 7. marts 2005
 - (ii) 72, 39 EUR i form af supplerende månedlig godtgørelse i henhold til artikel 15, stk. 2, i reglerne for udlån af nationale eksperter til Europa-Parlamentet af 7. marts 2005.

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren morarente af de beløb, der er nævnt under nr. (i) og (ii) ovenfor, fra disses respektive forfaldsdato til effektiv betaling sker. Renten beregnes på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank fastsatte rentesats for primære refinansieringsoperationer i den pågældende periode, forhøjet med 2 procentpoints.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale en symbolsk erstatning på 1 EUR for sagsøgerens ikke-økonomiske tab, der er forvoldt ved de fejl, der er begået som følge af den forsinkelse, der er opstået under behandlingen af sagen.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er national ekspert udlånt til Europa-Parlamentet. Efter en første kontrakt fra den 16. oktober 2003 til den 15. oktober 2004 blev sagsøgeren genansat for en periode på et år fra den 16. oktober 2004 til den 15. oktober 2005 samt for en periode på to år fra den 16. oktober 2005 til den 15. oktober 2007. Med søgsmålet har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af den beslutning, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 14. juni 2006, om ikke at yde hende fuldstændig betaling af dagpenge fra den 16. oktober 2003, og hvorved Overijse (Belgien) blev fastsat som indkaldelsessted.

Til støtte for annullationssøgsmålet har sagsøgeren gjort et anbringende gældende vedrørende en påstået fejlagtig fortolkning og anvendelse af reglerne fra 2002, 2004 og 2005 om udlån af nationale eksperter (UNE) til Parlamentet. Sagsøgeren har gjort gældende, at hun på tidspunktet for sin første ansættelse havde bopæl i Tyskland og ikke i Belgien, som af Parlamentets administration blev anset for indkaldelsessted. Sagsøgeren har anført, at udlånet var blevet accepteret ved en aftale mellem hendes nationale administration (Ministerpræsident des Landes Nordrhein-Westfalen) og Kommissionen i forbindelse med hendes første ansættelse som midlertidigt ansat i perioden fra den 1. september 2002 til den 31. juli 2003, hvilket ifølge sagsøgeren udgør bevis for hendes bopælssted på ansættelsestidspunktet og ved forlængelserne. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at hendes flytning til Bruxelles for her at tiltræde stillingen som UNE og blive underlagt belgisk lov med hensyn til registreringen af hendes midlertidige bopæl i Bruxelles ikke kan anses for at udgøre en ændring af »bopælssted«, der forudsætter en fast, permanent og varig etablering. Til støtte for sit standpunkt har sagsøgeren påpeget, at hun er ansat i kontrakter af begrænset varighed for et maksimum af seks år, og at hun efter denne periode i princippet vil vende tilbage til Tyskland for her at genoptage sin tidligere stilling som dommer ved den nationale ret. Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at hendes bopælssted igennem hele hendes ansættelse som UNE er Tyskland og ikke Bruxelles.

Hvad angår erstatningssøgsmålet har sagsøgeren anført, at Europa-Parlamentet har overskredet en rimelig frist for at besvare hendes anmodninger om yderligere oplysninger og om en fornyet vurdering af hendes situation, og at denne adfærd desuden er i strid med den europæiske adfærdskodeks for god forvaltningsskik. Sagsøgeren har fremsat krav om, at der ydes erstatning for denne ikke-økonomiske skade ved at tilpligte Europa-Parlamentet at betale en symbolsk erstatning på 1 EUR. Sagsøgeren har ligeledes gjort krav på tilkendelse af renter af de skyldte beløb i henhold til reglerne fra 2002, 2004 og 2005 om UNE.

Sag anlagt den 4. september 2006 — NOS mod Kommissionen

(Sag T-237/06)

(2006/C 294/106)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Nederlandse Omroep Stichting (ved advocaten J.J. Feenstra og H.M.H. Speyar)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning annulleres, navnlig artikel 1, stk. 1 og 2, samt artikel 2 og 3 og de betragtninger, der ligger til grund herfor;
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nederlandse Omroep Stichting (NOS) har i stævningen nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. juni 2006 om ad hoc-finansieringen af Nederlandse Publieke Omroep (nederlandsk offentlig radio- og tv-spredning) (statsstøtte C 2/2004 [ex NN 170/2003]).

Til støtte for søgsmålet påberåber sagsøgeren sig for det første, at der foreligger tilsidesættelse af artikel 88, stk. 1, 2 og 3, EF og af forordning nr. 659/1999⁽¹⁾. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen fortolket og anvendt forskellen mellem ny og bestående støtte urigtigt. Den ad hoc-støtte, der er genstand for den anfægtede beslutning, er blot en del af den samlede ordning for offentlig finansiering af Nederlandse Publieke Omroep. Denne almindelige ordning er af Kommissionen blevet anset for bestående støtte. De pengestrømme, som Kommissionen betegner som ad hoc-finansiering, gives efter de samme

retningslinjer og skal derfor ifølge sagsøgeren anses for bestående støtte.

For det andet gør sagsøgeren gældende, at artikel 87 og 88 EF er tilsidesat, idet Kommissionen har fortolket Altmarkdommen⁽²⁾ urigtigt. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen med urette og på grundlag af et urigtigt udgangspunkt fastslået, at ad hoc-finansieringen skal anses for statsstøtte. Sagsøgeren er af den opfattelse, at de kriterier, som Domstolen har udviklet i Altmarkdommen, ikke kan anvendes i den foreliggende situation. I stedet skal Amsterdam-protokollen om finansiering af offentlig radio- og tv-spredning⁽³⁾ være udgangspunkt.

For det tredje anfører sagsøgeren, at artikel 87 og 88 EF, artikel 253 EF og forordning nr. 659/1999 er tilsidesat, idet der ikke er nogen sammenhæng mellem ydelsen af ad hoc-finansieringen og den af Kommissionen fastslåede overkompensation. Den overkompensation, der sættes i forbindelse med opståen af reserver hos radio- og tv-stationerne, kan ifølge sagsøgeren ikke i tilstrækkeligt omfang føres tilbage til den pengeydelse, som Kommissionen betegner som overkompensation.

Sagsøgeren påberåber sig for det fjerde, at der foreligger tilsidesættelse af artikel 87 og 88 EF, idet Kommissionen med urette anser indtægter fra ophavsrettigheder for statsstøtte. Desuden begunstiger ad hoc-finansieringen ikke sagsøgeren som virksomhed som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF, og den tildelte offentlige finansiering fører ikke til en fordrejning af konkurrencen som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF.

For det femte anfører sagsøgeren, at artikel 86, stk. 2, EF er tilsidesat ved en utilstrækkelig proportionalitetsprøvelse. Ifølge sagsøgeren følger det blandt andet af Amsterdam-protokollen om finansiering af offentlig radio- og tv-spredning, at Kommissionen med urette har undladt — efter at det var konstateret, at der ikke var tale om en fordrejning af konkurrencen — at sammenholde overkompensationens negative virkninger med interessen i udførelsen af en offentlig opgave og Fællesskabets interesse i almindelighed. Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen herved skulle have taget hensyn til det nederlandske sprogområdes begrænsede størrelse og til den omstændighed, at de opståede reserver inden for en overskuelig tid ville have ført til udgifter og dermed ville være forsvundet.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at formforskrifterne i artikel 88, stk. 2, EF og retten til kontradiktion er tilsidesat, idet Kommissionen har udvidet undersøgelsens omfang i forskellige henseender.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

⁽²⁾ Dom af 24.7.2003, Altmark Trans GmbH og Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH (sag C-280/00, Sml. I, s. 7747).

⁽³⁾ Protokol til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne